A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2017. december 14.* [i]

„Közszolgálat – Tisztviselők – Felvétel – Az EPSO/AD/309/15 (AD 11) versenyvizsga-felhívás – Luxemburgi munkavégzési helyű orvosok – Az értékelőközpontbeli vizsgákra bocsátás megtagadása – A második nyelv választásának az Unió korlátozott számú hivatalos nyelvére való szűkítése – Jogellenességi kifogás – Nyilvánvaló értékelési hiba – Felelősség – Nem vagyoni kár”

A T-609/16. sz. ügyben,

PB (lakóhelye: Luxembourg [Luxemburg] képviseli: M. Velardo ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Gattinara és L. Radu Bouyon, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyrészt az EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Orvos, munkavégzés helye: Luxembourg és Ispra (terület: luxembourgi orvosok) versenyvizsga vizsgabizottsága 2015. szeptember 28-i azon határozatának megsemmisítése iránt, melynek értelmében a felperes nem bocsátható az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) értékelőközpontjában szervezett felvételi vizsgára, másrészt a felperes által állítólag elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni (előadó) elnök, L. Madise és R. da Silva Passos bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes 2015. július 7-én jelentkezett az EPSO/AD/309/15 (AD 11) versenyvizsgára (a továbbiakban: versenyvizsga), amely egy képesítéseken és vizsgákon alapuló versenyvizsga volt, és amelyet az Európai Bizottsághoz Luxembourgba (Luxemburg) felvehető orvos tisztviselők tartaléklistájának összeállítása érdekében szerveztek.

* Az eljárás nyelve: francia.

2 Az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2015. június 4-i számában közzétett versenyvizsga-felhívás (HL 2015. C 183. A, 1. o.; a továbbiakban: versenyvizsga-felhívás) a versenyvizsgára bocsátás feltételeként írta elő többek között az alábbiakat:

„– Oklevéllel igazolt, az Európai Unió egyik tagállamában elismert, legalább négyéves felsőoktatási tanulmányoknak megfelelő orvostudományi végzettség,

és

– az említett oklevél megszerzését követően szerzett (bármely szakirányú) szakorvosi oklevél.

[…]

– (Az orvosi oklevél megszerzését követően szerzett) legalább 12 éves szakirányú szakmai tapasztalat a következő területek valamelyikén: […] foglalkozás-orvostan, általános orvostan, belgyógyászat, trópusi orvostan, ergonómia, betegség miatti távollétek orvosi ellenőrzése, közegészségtan, pszichiátria, traumatológia (csak Ispra esetében) vagy sugárvédelem.”

3 A versenyvizsga-felhívás I. melléklete utalt arra, hogy a sikeresen pályázó tanácsosoknak az intézmény orvos tisztviselőjétől elvárt alábbi feladatokat kell elvégezniük

– az alkalmazottak és a pályázók orvosi ellenőrzése,

– foglalkozás-egészségügyi vizsgálatok és konzultációk,

– igazgatási orvosi szakvélemények,

– a betegség miatti távollétek orvosi ellenőrzése,

– egészségügyi promóciós kampányok,

– sugárvédelem,

– részvétel különböző fórumok munkájában (munkahelyi egészség és biztonság, rokkantság, az Európai Unió intézményei vezető orvosi tanácsadóinak testülete),

– csoportirányítás,

– kapcsolattartás külső orvosokkal és/vagy kórházakkal azok szakterülete tekintetében,

– adminisztratív ügyek és eljárások kezelése.

4 A versenyvizsga-felhívás „Kiválasztási kritériumok” című III. melléklete a luxembourgi munkavégzési hely tekintetében azt írta elő, hogy a képesítés szerinti kiválasztás – amely a versenyvizsga első szakasza – során a vizsgabizottság a következő kritériumokat veszi figyelembe:

– közvetlenül a pályázat benyújtásának időpontját megelőzően a foglalkozás-egészségügy terén szerzett legalább ötéves szakmai tapasztalat,

– a betegség miatti távollétek orvosi ellenőrzése terén szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalat,

– az általános orvostan terén szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalat,

– a sugárvédelem terén szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalat,

– a belgyógyászat terén szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalat,

– az ergonómia terén szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalat,

– a közegészségügy terén szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalat,

– a pszichiátria terén szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalat,

– a trópusi orvostan terén szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalat,

– egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett szakmai tapasztalat,

– orvoscsoport irányítása terén szerzett szakmai tapasztalat,

– nemzetközi/multikulturális környezetben szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalat a következő területek egyikén: foglalkozás-orvostan, általános orvostan, belgyógyászat, trópusi orvostan, ergonómia, betegség miatti távollétek orvosi ellenőrzése, közegészségtan, pszichiátria vagy sugárvédelem,

– az angol vagy a francia nyelv igazolt ismerete (elvárt szint: a közös európai nyelvi referenciakeret szerinti legalább B2 szintű nyelvismeret),

– a következő nyelvek legalább egyikének igazolt ismerete: német vagy holland (elvárt szint: a közös európai nyelvi referenciakeret szerinti legalább B2 szintű nyelvismeret).

5 A versenyvizsga-felhívás azt is pontosította, hogy a képesítés szerinti kiválasztásra a pályázó által a jelentkezési lap „tehetségszűrő” részében megadott adatok alapján kerül sor, valamint hogy a vizsgabizottság minden kiválasztási kritériumot 1-től 3-ig súlyoz, és a pályázó válaszait egyenként 0–4 ponttal értékeli, mivel a súlyozott pontozás lehetővé teszi az adott feladatkör ellátására leginkább megfelelő pályázók kiválasztását.

6 A versenyvizsga-felhívás „Kik jelentkezhetnek?” című része a „Speciális feltételek: nyelvismeret” cím alatt a versenyvizsga pályázati feltételeként írja elő egyrészt a fő nyelv (első nyelv) esetében a 24 hivatalos uniós nyelv egyikének legalább C1 szintű ismeretét, másrészt pedig a második nyelv tekintetében az angol, a francia vagy a német nyelv legalább B2 szintű ismeretét, amely nyelv nem lehet azonos az első nyelvvel. Ugyanezen rész utalt arra, hogy második nyelvként az angol, a francia vagy a német nyelv választható, valamint hogy a szolgálati érdekek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek e nyelvek legalább egyikén, amelyek az uniós intézmények fő munkanyelvei, ellátni feladataikat, és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni.

7 A jelentkezési lapból kiderül, hogy a görög állampolgárságú felperes a görögöt, amely az anyanyelve, választotta fő nyelvnek, második nyelvnek pedig a németet, amelyet jelentkezésének megfogalmazásakor használt, és amelyről úgy nyilatkozott, hogy azt a görög nyelvvel azonos szinten ismeri, vagyis „C2 mesterfokú nyelvhasználónak minősül”.

8 2015. szeptember 23-i levelével az EPSO arról tájékoztatta felperest, hogy megfelel a pályázati feltételeknek, valamint hogy a versenyvizsga képesítés szerinti kiválasztásra vonatkozó második szakaszával, vagyis a „tehetségszűrővel” folytathatja a kiválasztási eljárást.

9 A 2015. szeptember 28-i határozattal (a továbbiakban: megtámadott határozat) arról tájékoztatták a felperest, hogy a vizsgabizottság elvégezte a „tehetségszűrő” rész kérdéseire adott válaszainak részletes elemzését, és 15 pontot adott neki, amely nem elegendő ahhoz, hogy meghívják az értékelőközpontba, mivel az értékelőközpont vizsgáin való részvételhez megkövetelt ponthatárt 18 pontban állapították meg.

10 2015. október 2-i levelével a felperes kérelmet nyújtott be a vizsgabizottság határozatának felülvizsgálata iránt.

11 2015. december 23-i levelével a felperes az európai unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be. E panaszban vitatta azt a pontszámot, amelyet a vizsgabizottság a „tehetségszűrő” részben szereplő négy, a belgyógyászat, az egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése, az orvoscsoport irányítása terén, valamint a nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett szakmai tapasztalatra vonatkozó kérdésre adott válaszaiért adott számára. Kifogásolta azt is, hogy jelentkezési lapját nem tölthette ki anyanyelvén, vagyis görögül.

12 2016. február 1-jei levelével az EPSO elutasította a felülvizsgálat iránti kérelmet, és arról tájékoztatta a felperest, hogy a vizsgabizottság helyben hagyta a felperesnek az értékelőközpontba meghívott pályázók listájára való felvételét megtagadó határozatát.

13 2016. április 25-i levelével a kinevezésre jogosult hatóság panaszának elutasításáról tájékoztatta a felperest (a továbbiakban: a panasz elutasításáról szóló határozat). E levélben kijelentették, hogy a felperes a jogorvoslatra nyitva álló három hónapos határidő lejártát követően nem vitathatja a jelentkezésének nyelvével kapcsolatban a versenyvizsga-felhívásban rögzített követelményeket, valamint hogy a vizsgabizottság semmilyen nyilvánvaló értékelési hibát nem követett el a „tehetségszűrő” rész kérdéseire adott válaszok értékelése során.

Az eljárás és a felek kérelmei

14 Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének Hivatalához 2016. augusztus 4-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet, amelyet eredetileg F-39/16. számon vettek nyilvántartásba. Az Európai Unió és alkalmazottai közötti jogviták elsőfokú elbírálásával kapcsolatos hatáskörnek a Törvényszékre történő átruházásáról szóló, 2016. július 6-i (EU, Euratom) 2016/1192 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 200., 137. o.) 3. cikkének alkalmazásával a jelen ügyet – annak 2016. augusztus 31-i állása szerint – áttették a Törvényszékhez. Az ügyet T-609/16. számon iktatták, és azt a kilencedik tanács elé utalták.

15 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot,

– a Bizottságot kötelezze 10 000 eurós összeg kifizetésére okozott nem vagyoni kár jogcímén,

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet,

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelemről

17 A felperes a megtámadott határozattal szemben megfogalmazott kérelmének alátámasztásaként két jogalapra hivatkozik.

18 Első jogalapjával a felperes az EUMSZ 277. cikk alapján arra hivatkozik, hogy a versenyvizsga-felhívás az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i, módosított 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 2. cikkére, valamint az egyenlő bánásmód elvére és a hátrányos megkülönböztetés tilalmára – amint azok az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. cikkéből, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikkéből következnek – tekintettel jogellenes. Többek között a Törvényszék azon versenyvizsga-felhívások jogszerűségét vitató ítéleteire hivatkozik, amelyek – mint a jelen ügyben is – a németre, az angolra és a franciára korlátozták a pályázók és az EPSO közötti kapcsolattartás nyelvét (2015. szeptember 24-i Olaszország és Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-124/13 és T-191/13, EU:T:2015:690, 60. pont; 2015. december 17-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-295/13, nem tették közzé, EU:T:2015:997, 100. pont; 2015. december 17-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-275/13, nem tették közzé, EU:T:2015:1000, 44. pont; 2015. december 17-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-510/13, nem tették közzé, EU:T:2015:1001, 50. pont).

19 Második jogalapjával a felperes a vizsgabizottság által a versenyvizsga jelentkezési lapjának „tehetségszűrő” részében szereplő 5a–5b., a 10a–10b., a 11a–11b. és a 12a–12b. kérdésekre adott válaszainak vizsgálata során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákra hivatkozik.

A versenyvizsga-felhívással szemben felhozott jogellenességi kifogásra alapított első jogalapról

20 A felperes a panaszt elutasító határozatban szereplő azon érvet vitatja, amely szerint a versenyvizsga nyelvhasználati szabályával szembeni kifogást elfogadhatatlannak kell nyilvánítani azon az alapon, hogy arra közvetlenül a versenyvizsga-felhívással szemben hivatkoztak, valamint hogy az e felhívással szembeni jogorvoslatra nyitva álló három hónapos határidő a panasz benyújtásának időpontjában, vagyis 2015. december 23-án már lejárt.

21 A felperes előadja ugyanis, hogy a jelen ügyben a megtámadott határozattal szemben benyújtott keresetét alátámasztó kifogással utalt a versenyvizsga-felhívás jogellenességére. Kijelenti, hogy érdeke fűződik ahhoz, hogy jogellenességi kifogást emeljen a versenyvizsga-felhívásban megállapított nyelvhasználati szabályokkal szemben, amennyiben az esély, hogy a pályázó jobb pontszámokat kapjon a vizsgákra nagyobb, ha ezek a vizsgák az anyanyelvén vagy az általa ugyanilyen jól ismert nyelven zajlanak. A felperes hozzáteszi, hogy csak a megtámadott határozat meghozatalától kezdve fűződött valós érdeke a versenyvizsga-felhívás vitatásához, amely az érdekeit érintő kötelező joghatásokat váltott ki azzal, hogy módosította jogi helyzetét.

22 Végül többek között a 2013. szeptember 16-i Glantenay és társai kontra Bizottság ítéletre (F-23/12 és F-30/12, EU:F:2013:127, 65. pont) hivatkozással hangsúlyozza, hogy keresetével a versenyvizsga „tehetségszűrő” szakasza lebonyolításának a versenyvizsga-felhívásban megállapított módját vitatja, valamint hogy e tekintetben jogi helyzetét a vizsgabizottság határozata bírálja el egyénileg, és e határozat tette lehetővé számára, hogy bizonyossággal megtudja, hogy az említett elemek egyéni érdekeit miként és mennyiben érintik. A felperes ennélfogva azt a következtetést vonja le, hogy a jelen ügyben szoros kapcsolat van a megtámadott határozat és a „tehetségszűrő” rész lebonyolítási módjainak jogellenessége között.

23 A Bizottság úgy véli, hogy a jogalap teljes egészében elfogadhatatlan. A felperes által hivatkozott jogellenességi kifogást ugyanis úgy kell értelmezni, hogy az közvetlenül a versenyvizsga-felhívás II. mellékletét vitatja, amely kifogásolás független a vizsgabizottság által a versenyvizsga során a felperessel szemben hozott bármely határozattól. Márpedig a felperes az előírt határidőn belül nem támadta meg a versenyvizsga-felhívást, és panaszt sem nyújtott be azzal szemben.

24 Ezenkívül a Bizottság előadja, hogy ahhoz, hogy a versenyvizsga-felhívásra vonatkozó jogellenességi kifogás elfogadható legyen, mindazonáltal az szükséges, hogy a pályázó bizonyítsa, hogy szoros kapcsolat áll fenn a versenyvizsga-felhívás állítólagos jogellenessége és a meg nem felelésről szóló határozat között. A jelen ügyben hiányzik ez a kapcsolat, mivel a versenyvizsga felperes által vitatott nyelvhasználati szabályai nem a vitatott határozaton, hanem a versenyvizsga-felhíváson alapulnak. A keresetet úgy kell értelmezni, hogy az a versenyvizsga-felhívásra irányul, és így átminősítve elfogadhatatlannak kell nyilvánítani azon oknál fogva, hogy az e felhívással szembeni jogorvoslat benyújtására nyitva álló határidő lejárt.

25 E tekintetben azt kell megvizsgálni, hogy a felperes szabályosan vitatta-e a versenyvizsga-felhívás nyelvhasználati szabályokra vonatkozó rendelkezéseit.

26 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a felvételi eljárás keretében – amely egymást követő és egymáshoz szorosan kapcsolódó határozatokból álló összetett igazgatási eljárás – a versenyvizsgán részt vevő pályázónak lehetősége van arra, hogy valamely későbbi határozat ellen indított keresetben az e határozathoz szorosan kapcsolódó korábbi határozatokban elkövetett szabálytalanságra (lásd ebben az értelemben: 1995. augusztus 11-i Bizottság kontra Noonan ítélet, C-448/93 P, EU:C:1995:264, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és különösen azon versenyvizsga-felhívás jogellenességére hivatkozzon, amelynek alkalmazásával a szóban forgó határozatot meghozták (lásd ebben az értelemben: 2012. december 5-i BA kontra Bizottság ítélet, F-29/11, EU:F:2012:172, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Az a tény, hogy határidőn belül nem támadta meg a versenyvizsga-felhívást, nem akadályozza meg a felperest abban, hogy a versenyvizsga során történt szabálytalanságokra hivatkozzon, még ha e szabálytalanságok a versenyvizsga-felhívás szövegére vezethetők is vissza (lásd: 2006. január 31-i Giuletti kontra Bizottság ítélet, T-293/03, EU:T:2006:37, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amint ugyanis azt a felperes a 2012. december 13-i Honnefelder kontra Bizottság ítéletre (F-42/11, EU:F:2012:196, 36. pont) és a 2013. szeptember 16-i Glantenay és társai kontra Bizottság ítéletre (F-23/12 és F-30/12, EU:F:2013:127, 65. pont) utalva helyesen előadja, egy felperesnek joga van arra, hogy a pályázatát elutasító egyedi határozat ellen indított keresetben a versenyvizsga lefolytatásával összefüggő szabálytalanságokra hivatkozzon, anélkül, hogy kifogásolni lehetne, hogy határidőn belül sem panaszt, sem keresetet nem nyújtott be a versenyvizsga lebonyolításának módját pontosító határozattal szemben (lásd ebben az értelemben: 1995. augusztus 11-i Bizottság kontra Noonan ítélet, C-448/93 P, EU:C:1995:264, 17–19. pont).

28 Pontosabban, ha a megfelelő időben meg nem támadott versenyvizsga-felhívás szabálytalanságára alapított jogalap a megtámadott egyedi határozat indokolására vonatkozik, a kereset az ítélkezési gyakorlat szerint elfogadható. A versenyvizsgán részt vevő pályázó ugyanis nem foszthető meg attól a jogától, hogy vitassa a versenyvizsga-felhívásban meghatározott feltételek végrehajtásával hozott, rá vonatkozó egyedi határozat minden elemének – ideértve az e felhívásban meghatározott elemeket is – megalapozottságát annyiban, amennyiben jogi helyzetét csak e végrehajtási határozat bírálja el egyénileg, és csak e határozat teszi lehetővé, hogy bizonyossággal megtudja, hogy az említett elemek az egyéni érdekeit miként és mennyiben érintik (lásd: 2006. január 31-i Giuletti kontra Bizottság ítélet, T-293/03, EU:T:2006:37, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Ezzel szemben magának a megtámadott határozatnak az indokolása és a megfelelő időben meg nem támadott versenyvizsga-felhívás szabálytalanságára alapított jogalap közötti szoros kapcsolat hiányában utóbbit elfogadhatatlannak kell nyilvánítani a kereset benyújtásának határidejére vonatkozó közrendi

szabályok alkalmazásával, amelyektől ilyen esetben nem lehet eltérni a jogbiztonság elvének sérelme nélkül (2006. január 31-i Giuletti kontra Bizottság ítélet, T-293/03, EU:T:2006:37, 42. pont; lásd még ebben az értelemben: 2004. október 26-i Falcone kontra Bizottság ítélet, T-207/02, EU:T:2004:315, 22. pont).

30 E megfontolások fényében kell meghatározni, hogy a jelen ügyben szoros kapcsolat áll-e fenn a megtámadott határozat indokolása és a versenyvizsga-felhívásban szereplő nyelvhasználati szabályokra vonatkozó rendelkezés jogellenességére alapított jogalap között.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a versenyvizsga-felhívás „Kik pályázhatnak?”című részében a „Speciális feltételek: nyelvismeret” cím alatt a versenyvizsga pályázati feltételeként írták elő egyrészt az első nyelv tekintetében a 24 hivatalos uniós nyelv egyikének legalább C1 szintű ismeretét, másrészt pedig a második nyelv tekintetében, amely második nyelv nem lehet azonos az első nyelvvel, az angol, a francia vagy a német nyelv legalább B2 szintű ismeretét. Ugyanezen részben utaltak továbbá arra, hogy második nyelvként az angol, a francia vagy a német nyelv választható. A versenyvizsga-felhívás II. mellékletében megemlítették, hogy ezek az uniós intézmények fő munkanyelvei, és a szolgálati érdekek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek e nyelvek legalább egyikén ellátni feladataikat, és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni. A versenyvizsga-felhívás ugyanezen melléklete utalt a 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítéletre (C-566/10 P, EU:C:2012:752), és pontosította, hogy a jelentkezési lapot e nyelvek egyikén kell kitölteni. Ezenkívül ugyanezen mellékletben pontosították, hogy a pályázók és az intézmény közötti kommunikáció nyelvének, azt a nyelvet is beleértve, amelyen a jelentkezési lapot kell kitölteni, a németnek, az angolnak vagy a franciának kell lennie.

32 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat egyáltalán nem alapul a versenyvizsga nyelvhasználati szabályaival kapcsolatban álló elemeken, hanem az egyedül a „Tehetségszűrő” részben a felperes versenyvizsga szakterületét érintő szakmai tapasztalataira vonatkozó válaszaira adott nem elegendő pontszámra vonatkozik.

33 E tekintetben a 2014. július 2-i Da Cunha Almeida kontra Bizottság ítélet (F-5/13, EU:F:2014:176) 38. pontjára való hivatkozás nem releváns. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben ugyanis a felperesnek érdeke fűződött ahhoz, hogy jogellenességi kifogást emeljen a versenyvizsga-felhívásban szereplő nyelvhasználati szabályokkal szemben, amennyiben az esély, hogy jobb pontszámokat kapjon a vizsgákra, nagyobb lett volna, ha ezeket a vizsgákat a pályázó anyanyelvén vagy az általa ugyanilyen jól ismert nyelven tette volna le. A felperes különösen a szövegértési készséget felmérő tesztre kapott elégtelen pontszámot vitatta, amelyet második nyelvén tett le. A Törvényszék ennélfogva úgy ítélte meg, hogy hátrányos megkülönböztetés származik a versenyvizsga nyelvhasználati szabályaiból, mivel a Bizottság azokat a pályázókat részesítette előnyben, akik jobb nyelvtudással rendelkeztek a második nyelvként választható három nyelv egyike tekintetében azon többi pályázóhoz képest, akik ugyan rendelkeztek a személyzeti szabályzat által megkövetelt nyelvismerettel, de a versenyvizsga egyik nyelvére vonatkozó ismeretük nem olyan mértékű, mint az első csoportba tartozó pályázóké.

34 Márpedig a jelen ügyben a fenti 33. pontban hivatkozott ügytől eltérően az ügy irataiból nem derül ki, hogy a felperes pályázatának elutasítása – akár részben is – a német nyelv nem megfelelő ismeretéből ered, amely nyelvet a felperes választotta a jelentkezési lap kitöltésére a fent említett három nyelv közül.

35 Egyrészt ugyanis a felperes nem állítja, hogy nehézségei lettek volna a jelentkezési lapjának német nyelven történő kitöltésével, vagy hogy amiatt kapott csak 15 pontot, mert fogalmazási nehézségei lettek volna ezen a nyelven. A felperes annak kijelentésére szorítkozik, hogy általánosságban egy pályázó, aki nem választhatja meg azt a nyelvet, amelyiken jelentkezési lapját kitölti, és így hozzá hasonlóan arra kényszerül, hogy egy, az anyanyelvétől különböző másik nyelvet használjon, szükségszerűen hátrányos megkülönböztetést szenved el azokhoz a pályázókhoz képest, akik szabadon választhatják a versenyvizsga-felhívásban szereplő három nyelv egyikét. A felperes nem jelzi, hogy a

jelen ügyben mennyiben okozott hátrányt számára jelentkezési lapjának német nyelven történő kitöltése, csupán arra mutat rá, hogy nem zárható ki, hogy a vizsgabizottság nyilvánvalóan téves értékelése a jelentkezési lap német nyelven történő kitöltésének kötelezettségéből fakadt. A Bizottság ezzel kapcsolatban helyesen kiemeli, hogy a felperes semmikor nem hozott fel konkrét bizonyítékokat annak alátámasztására, hogy ha görögül töltötte volna ki a jelentkezési lapját, lehetősége lett volna arra, hogy meghívást kapjon az értékelőközpontba.

36 Másrészt a felperes jelentkezési lapjából és különösen annak „Nyelvismeret” részéből az következik, hogy a megjelölt német nyelvismeret igen magas, vagyis C2 szintű, amely „mesterfokú felhasználó” szintnek felel meg. Ennélfogva a felperes maga is elismerte, hogy tökéletesen ismeri a német nyelvet. A Bizottság arra is rámutat, anélkül, hogy ezt vitatnák, hogy a felperes Németországban végezte egyetemi tanulmányait, és több mint tizennégy évig dolgozott ebben az országban. El kell tehát utasítani a felperes azon érvét, amely szerint pályázatának elutasítását az okozhatta, hogy a versenyvizsga-felhívás II. mellékletének megfelelően a jelentkezési lapok kitöltéséhez a német, az angol és a francia nyelvet kellett használni.

37 A fenti 26–29. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban ismertetett elveknek megfelelően arra kell következtetni, hogy nem áll fenn szoros kapcsolat a versenyvizsga-felhívás hivatkozott jogellenessége és a megtámadott határozat indokolása között.

38 A fentiek alapján az első jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

A vizsgabizottság által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákra alapított második jogalapról

39 A felperes lényegében előadja, hogy azok a pontszámok, amelyeket a vizsgabizottság a „tehetségszűrő” rész keretében adott neki, nyilvánvalóan tévesek, és ha a vizsgabizottság megfelelően figyelembe vette volna tapasztalatát és a képzettségeit, könnyen megadhatta volna az értékelőközpont vizsgáira történő meghíváshoz szükséges tizennyolc pontot.

40 Pontosabban a felperes beadványaiból az következik, hogy a második jogalap négy kifogást foglal magában, amelyek közül az első a felperes belgyógyászat terén szerzett tapasztalatának figyelmen kívül hagyására, a második a felperes egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett tapasztalatának figyelmen kívül hagyására, a harmadik a felperes orvoscsoport irányítása terén szerzett tapasztalatának figyelmen kívül hagyására, és végül a negyedik a felperes nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett tapasztalatának figyelmen kívül hagyására vonatkozik.

41 A Bizottság lényegében előadja, hogy arra a széleskörű mérlegelési jogkörre tekintettel, amellyel a versenyvizsgák vizsgabizottságai rendelkeznek, az értékeléseiket csak akkor lehet nyilvánvaló értékelési hibában szenvedőnek tekinteni, ha a felperes olyan bizonyítékokat szolgáltat, amelyek alkalmasak arra, hogy minden hitelességüktől megfosszák azokat. Márpedig a felperes arra szorítkozott, hogy előadja személyes meggyőződését azzal kapcsolatban, hogy milyen módon kellett volna ezeket a minősítéseket elvégezni, amely nem minősül megfelelő bizonyítéknak.

42 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a versenyvizsga-bizottságnak vizsgálnia kell, hogy a pályázók rendelkeznek-e a betöltendő munkakörhöz kapcsolódó feladatok ellátásához szükséges ismeretekkel és szakmai tapasztalattal. Az ellátandó feladatokra legalkalmasabb pályázók kiválasztása érdekében el kell végezni a pályázók ismereteinek és készségeinek összehasonlító vizsgálatát is (lásd: 2013. április 24-i BX kontra Bizottság ítélet, F-88/11, EU:F:2013:51, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ennek keretében a versenyvizsga-bizottságnak garantálnia kell, hogy valamennyi pályázó tekintetében egyenlő és objektív feltételek mellett végzi el értékelését, valamint fontos az, hogy a minősítés szempontjai valamennyi pályázó tekintetében egységesek legyenek, és azokat koherens módon alkalmazzák (2015. szeptember 22-i Gioria kontra Bizottság ítélet, F-82/14, EU:F:2015:108, 50. pont).

44 E tekintetben a versenyvizsga-bizottság a pályázók korábbi szakmai tapasztalatainak értékelése során mérlegelési jogkörrel rendelkezik mind azok jellegét és időtartamát, mind azon kapcsolat szorosabb vagy kevésbé szoros jellegét illetően, amelyben e tapasztalatok a munkakör betöltésének feltételeivel állhatnak (2000. november 21-i Carrasco Benítez kontra Bizottság ítélet, T-214/99, EU:T:2000:272, 70. pont; 2002. november 28-i Pujals Gomis kontra Bizottság ítélet, T-332/01, EU:T:2002:289, 40. pont; 2006. január 31-i Giuletti kontra Bizottság ítélet, T-293/03, EU:T:2006:37, 65. pont).

45 Hangsúlyozni kell egyébként, hogy a Törvényszéknek a pályázók korábbi szakmai tapasztalatai értékelésének jogszerűségi felülvizsgálata keretében annak ellenőrzésére kell szorítkoznia, hogy a versenyvizsga-bizottság mérlegelési jogkörének gyakorlása nem szenved-e olyan nyilvánvaló hibában (lásd ebben az értelemben: 1990. december 13-i Gonzalez Holguera kontra Parlament ítélet, T-115/89, EU:T:1990:84, 54. pont; 1999. február 11-i Mertens kontra Bizottság ítélet, T-244/97, EU:T:1999:27, 44. pont), amely megfosztja hitelességétől a bizottság határozatát (2013. április 24-i Demeneix kontra Bizottság ítélet, F-96/12, EU:F:2013:52, 45. pont).

46 Egyebekben ki kell emelni, hogy az ítélkezési gyakorlattal összhangban (lásd ebben az értelemben: 1990. június 20-i Burban kontra Parlament ítélet, T-133/89, EU:T:1990:36, 31. és 34. pont; 2002. november 28-i Pujals Gomis kontra Bizottság ítélet, T-332/01, EU:T:2002:289, 41–44. pont) a felperes feladata, hogy a versenyvizsga vizsgabizottságának rendelkezésére bocsásson minden olyan információt és dokumentumot, amelyet pályázatának utóbbi általi elbírálásához hasznosnak vél.

47 Ennélfogva a jelen ügyben a nyílt versenyvizsgákra vonatkozó szabályzat (HL 2015. C 70. A., 1. o; a továbbiakban: szabályzat) 1.3. pontjában felhívták a pályázók figyelmét arra, hogy az előírt szakmai tapasztalat bizonyítására nekik kell benyújtaniuk többek között a munkavégzés kezdeti és záró időpontját, valamint a betöltött munkakörök jellegét tanúsító igazolásokat. Ezenkívül a versenyvizsga-felhívás ugyanezen 1.3. pontjában a szakmai profilú versenyvizsgákra vonatkozó speciális feltételeket illetően pontosították, hogy a tanulmányokat, képesítéseket, szakmai gyakorlatokat, gyakornoki időszakokat, kutatási feladatokat és szakmai tapasztalatokat a jelentkezési lapon részletesen fel kell tüntetni, és ahhoz csatolni kell a megfelelő igazolásokat. A szabályzat 2.1.4. és 2.1.7. pontjában előírták, hogy a pályázóknak, annak érdekében, hogy a vizsgabizottság igazolhassa a versenyvizsga-felhívásban kihirdetett feltételek és a képesítéseik közötti kapcsolatot, releváns információkat kell szolgáltatniuk a diplomákról, a szakmai tapasztalatról, a jelentkezés okairól, valamint az Unió nyelveinek ismeretéről, és jelentkezési lapjukhoz csatolniuk kell az igazolásokat.

48 Az állandó ítélkezési gyakorlattal összhangban a vizsgabizottság a pályázó szakmai tapasztalatának a versenyvizsga előírásaira tekintettel történő értékeléséhez kizárólag azokat az információkat és igazolásokat köteles figyelembe venni, amelyeket a pályázó jelentkezési lapjának alátámasztása érdekében szolgáltat. Semmiképpen sem köteles felszólítani a pályázót további dokumentumok benyújtására (1998. szeptember 16-i Jouhki kontra Bizottság ítélet, T-215/97, EU:T:1998:219, 58. pont; 2002. november 28-i Pujals Gomis kontra Bizottság ítélet, T-332/01, EU:T:2002:289, 43. pont), sem pedig arra, hogy maga végezzen kutatásokat annak igazolása érdekében, hogy az érintett megfelel-e a versenyvizsga-felhívásban szereplő valamennyi feltételnek (2002. november 28-i Pujals Gomis kontra Bizottság ítélet, T-332/01, EU:T:2002:289, 43. pont).

49 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni a felperes által előterjesztett kifogások megalapozottságát.

– A felperes belgyógyászat terén szerzett szakmai tapasztalata figyelembevételének elmulasztására alapított első kifogásról

50 A belgyógyászat terén szerzett szakmai tapasztalatát illetően a felperes előadja, hogy jelentkezési lapja „Tehetségszűrő” része „Szakmai tapasztalat” cím alatti 5. pontjából kiderül, hogy közel tizennégy éves szakmai tapasztalattal rendelkezik a belgyógyászat terén.

51 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a versenyvizsga-felhívás III. mellékletének 6. pontja szerint azon pályázóknak adhatók pontok, akik igazolják, hogy legalább hároméves szakmai tapasztalatot szereztek a belgyógyászat terén.

52 A vizsgabizottság úgy határozott, hogy a felperesnek ezen a címen egyetlen pontot sem ad többek között azon oknál fogva, hogy a jelentkezési lap 5. pontjában említett szakmai tapasztalat azonos volt az ugyanezen dokumentum 3. pontjában hivatkozott, az általános orvostan területére vonatkozó szakmai tapasztalattal, amelyért a felperes a négy pontot, vagyis a legmagasabb pontszámot kapta. Egyebekben megállapította, hogy nem állnak rendelkezésre olyan megfelelő kiegészítő információk, amelyek alapján következtetni lehetne arra, hogy az érintett időszakban egy eltérő szakmai tevékenység gyakorlásáról volt szó.

53 Először rá kell mutatni, hogy a jelentkezési lapból az következik, hogy a felperes nem rendelkezik tizennégy éves tapasztalattal a belgyógyászat terén.

54 A felperes ugyanis úgy nyilatkozik, hogy 1998 szeptemberétől 2005 áprilisáig különböző egészségügyi intézményekben „belgyógyász rezidensként” dolgozott. Márpedig önmagában ez a kijelentés nem teszi lehetővé a vizsgabizottság számára annak megállapítását, hogy a felperes igazolta, hogy legalább hároméves szakmai tapasztalattal rendelkezik a belgyógyászat terén. Ennélfogva ezen információk alapján nem úgy tűnik, hogy a felperes teljeskörűen ellátta egy belgyógyász feladatait, amint azokra a versenyvizsga-felhívás utal. A vizsgabizottság ennélfogva vélhette úgy, hogy a munkavégzés ezen időszakát nem lehet a szakmai tapasztalat szempontjából releváns időtartamnak tekinteni.

55 A 2004 júniusától 2012 júniusáig terjedő időszakot illetően a felperes kijelenti, hogy „sürgősségi ellátást nyújtó/ügyeletes orvosi”, „kardiológus szakorvosi” és „vezetői felelősségi körrel rendelkező orvosi” munkaköröket látott el. Ezen utalások alapján nem tekinthető úgy, hogy a felperes által ezen időszakban gyakorolt tevékenységek kapcsolatban állnának a versenyvizsga-felhívásban előírt, belgyógyászat terén szerzett szakmai tapasztalattal.

56 Ennélfogva a felperes által nyújtott információk nem teszik lehetővé a belgyógyászatra vonatkozó résznél ezen időszaknak a szakmai tapasztalat időtartamának kiszámításánál történő figyelembevételét. A felperes ugyanis arra szorítkozik, hogy összefoglalóan megemlítse az orvosi tevékenységével összefüggésben ezen tizennégy éves időszakban szerzett tapasztalatának egészét, anélkül, hogy részletesen elmagyarázná, hogy tevékenységei közül melyek azok, amelyek nem az általános orvostanra, hanem a belgyógyászatra vonatkoznak.

57 Meg kell tehát állapítani, hogy a vizsgabizottság helyesen vélte úgy, hogy a felperes nem szolgáltatott olyan megfelelő kiegészítő információkat, amelyek alapján arra lehetne következtetni, hogy a jelentkezési lap 5. pontjában megjelölt szakmai tapasztalat nem azonos az ugyanezen dokumentum 3. pontjában megjelölt szakmai tapasztalattal.

58 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a vizsgabizottság jogosan határozott úgy, hogy a jelen ügy körülményei között nem lehet figyelembe venni az azonos időszakra vonatkozó azonos szakmai tevékenységet két különböző pontnál.

59 Meg kell tehát állapítani, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül tekinthette úgy, hogy a felperes szakmai tapasztalata az általános orvostan terén szerzett szakmai tapasztalatért adható maximális pontszámon kívül nem indokolja további pontok adását a belgyógyászat terén szerzett szakmai tapasztalat címén.

60 Következésképpen az első jogalap első kifogását figyelmen kívül kell hagyni.

– A felperes egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett szakmai tapasztalata figyelembevételének elmulasztására alapított második kifogásról

61 Ami a jelentkezési lap, pontosabban annak „tehetségszűrő” része 10. pontját illeti, a felperes előadja, hogy a vizsgabizottság tévesen nem vette figyelembe az egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett szakmai tapasztalatát.

62 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a versenyvizsga-felhívás I. mellékletének utolsó francia bekezdése és III. mellékletének 11. pontja előírja, hogy az egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett szakmai tapasztalatot igazoló pályázóknak adhatók pontok.

63 Állításának alátámasztására a felperes előadja, hogy jelentkezési lapjának 10b. pontjából kitűnik, hogy több mint négyéves szakmai tapasztalattal rendelkezik az egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén.

64 Mindazonáltal a felperes pályázati irataiból nem derül ki, hogy jelentkezési lapja benyújtásának időpontjában megfelelő szakmai tapasztalattal rendelkezett.

65 A felperes jelentkezési lapjában a 2001 júniusa és 2006 szeptembere közötti időszak tekintetében hivatkozott, belgyógyászati gyakorlatára, ügyeletes orvosi és kardiológusi tevékenységére vonatkozó tapasztalatokat ugyanis nem lehet úgy tekinteni, hogy azokból a felperesnek az előírt tapasztalata származott.

66 Egyebekben meg kell jegyezni, hogy a felperes írásbeli beadványaiban arra hivatkozik, hogy jelentkezési lapjából kiderül, hogy 2014 óta független orvosként dolgozik, ennélfogva saját maga kezeli az adminisztratív ügyeket és eljárásokat, többek között a munkavállalók éves orvosi vizsgálatainak elvégzése során. A felperes által közölt pontosítások azonban kizárólag az egészségügyi területen folytatott fő tevékenységgel együtt járó egyszerű feladatokra utalnak e tekintetben. Még ha el is fogadnánk, hogy egy ilyen tevékenység a versenyvizsga-felhívásban megjelölt területre vonatkozhat, abból a felperesnek egyáltalán nem származhatott az e területen megkövetelt szakmai tapasztalata.

67 Ezenkívül a Bizottság helyesen rámutat, hogy a jelentkezési lap 10. pontjában hivatkozott szakmai tapasztalat azonos volt az ugyanezen dokumentum 3. és 5. pontjában szereplő szakmai tapasztalattal, mivel az ugyanazon időszakra vonatkozott, és azt ugyanannál a munkáltatónál szerezték. Ennélfogva e tapasztalatot nem lehet különböző pontoknál figyelembe venni.

68 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül tekinthette úgy, hogy a felperes szakmai tapasztalata nem felel meg az egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett releváns szakmai tapasztalatnak.

69 A második jogalap második kifogását tehát el kell utasítani.

– A felperes orvoscsoport irányítása terén szerzett szakmai tapasztalata figyelembevételének elmulasztására alapított harmadik kifogásról

70 Ami a jelentkezési lap, pontosabban annak „tehetségszűrő” része 11. pontját illeti, a felperes hangsúlyozza, hogy jelentkezési lapja benyújtásának időpontjában négyéves, orvoscsoport irányítása terén szerzett tapasztalattal rendelkezett.

71 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a versenyvizsga-felhívás I. mellékletének kilencedik francia bekezdése és III. mellékletének 12. pontja előírja, hogy az orvoscsoport irányítása terén szerzett szakmai tapasztalatot igazoló pályázóknak adhatók pontok.

72 A vizsgabizottság azért határozott úgy, hogy nem ad egyetlen pontot sem a felperesnek, mert a jelentkezési lap nem volt kellően részletes, különösen pedig azért, mert a felperes nem szolgáltatott bizonyítékokat szerepét, felelősségi körét és az irányított személyeket illetően.

73 A felperes jelentkezési lapjából mindazonáltal egyértelműen kiderül, hogy az érintett pontra adott válasza annak megállapítását lehetővé tevő pontosításokat tartalmaz, hogy szakmai tapasztalattal rendelkezik orvoscsoport irányítása terén. A Bizottság állításával ellentétben a felperes válaszában utalt a szerepére, felelősségi körére és az irányított személyek körére.

74 Először ugyanis, a felperes pontosította, hogy 2008 márciusától 2012 júniusáig *Funktionsoberärztinként* dolgozott a trieri (Németország) Klinikum Mutterhaus der Borromäerinnennél (a borromei rend klinikai központja), vagyis különös felelősséggel járó munkakört töltött be ezen egészségügyi intézménynél. Másodszor, kifejtette felelősségi körét, és utalt arra, hogy ebben a kórházban a szívritmus-szabályozó részleget vezette, és hat hónapot töltött el az onkológiai osztályon. Harmadszor, válaszában pontosította az általa irányított személyek körét, vagyis a „szakorvos rezidenseket”.

75 Ami a 2008 márciusától 2012 júniusáig betöltött *Funktionsoberärztin* beosztást illeti, amelyet a felperes „vezetői felelősségi körrel rendelkező orvosként” határoz meg, a Bizottság viszonválaszában egy német tudományos cikkre utalva előadja, hogy a *Funktionsoberärztin* munkakör nem a vezetői felelősségi körrel rendelkező orvost jelöli, valamint hogy nincsen olyan leírás, amely kellően meghatározná a *Funktionsoberärztin* által a német kórházakban ellátandó feladatokat. Márpedig a Bizottság által benyújtott cikkből az következik, hogy egy ilyen munkakört kétféleképpen lehet meghatározni. Egyrészt a *Funktionsoberärztin* tanácsadó szerepet tölthet be a tapasztaltabb orvosok felügyelete mellett. Másrészt bizonyos német kórházakban a *Funktionsoberärztin* beosztás a „főorvos” szerepnek felelhet meg annak e címhez tartozó minden felelősségével együtt. Márpedig a felperes válaszaiból az tűnik ki, hogy a jelen ügyben szereplő helyzetben ez a beosztás inkább a második kategóriába tartozik, vagyis olyan orvosnak minősül, aki ha nem is „vezetői”, de legalább is különös felelősséggel rendelkező orvoscsoport vagy orvosok irányításáért való felelősséggel bír.

76 A felperes által ezen időszak során gyakorolt szakmai tevékenység megfelel tehát a versenyvizsga keretében keresett típusú szakmai tapasztalatnak. Ezen információk alapján ugyanis úgy tűnik, hogy a felperes ekkor olyan, orvoscsoport irányításához kapcsolódó feladatokat látott el, mint amelyek az említett felhívásban szerepelnek. A Bizottság másrészt nem vitatja, hogy a felperes szakorvos rezidenseket felügyelt, sem pedig azt, hogy a szívritmus-szabályozó részleget irányította, egyedül a felperes által elfoglalt beosztás megfogalmazásának jelentését kifogásolja. Ezenkívül sem a vizsgabizottság, sem az EPSO, sem pedig a Bizottság nem kérdőjelezte meg magának a *Funktionsoberärztinnek* a meghatározását a felülvizsgálati kérelemre adott válaszban, a panaszt elutasító határozatban és az ellenkérelemben.

77 Következésképpen meg kell állapítani, hogy azoknak a válaszoknak a vizsgabizottság általi értékelése, amelyeket a felperes a „tehetségszűrő” rész 11. pontjában szereplő kérdésre adott, nyilvánvaló hibában szenved.

78 A fentiekből következik, hogy a második jogalap harmadik kifogásának helyt kell adni.

– A felperes nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett szakmai tapasztalata figyelembevételének elmulasztására alapított negyedik kifogásról

79 Ami a jelentkezési lap, pontosabban annak „tehetségszűrő” része 12. pontját illeti, a felperes hangsúlyozza, hogy jelentkezési lapja benyújtásának időpontjában legalább hároméves, nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett tapasztalattal rendelkezett.

80 Előzetesen pontosítani kell, hogy a versenyvizsga-felhívás III. mellékletének 13. pontja előírja, hogy azoknak a pályázóknak adhatók pontok, akik igazolják, hogy nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett legalább hároméves szakmai tapasztalattal rendelkeznek a következő területek egyikén: foglalkozás-orvostan, általános orvostan, belgyógyászat, trópusi orvostan, ergonómia, betegség miatti távollétek orvosi ellenőrzése, közegészségtan, pszichiátria vagy sugárvédelem.

81 A vizsgabizottság azért határozott úgy, hogy nem ad egyetlen pontot sem a felperesnek, mert a jelentkezési lapból az következik, hogy a felperes egynyelvű (német) környezetben dolgozott, amelyet nem lehet releváns tapasztalatnak tekinteni.

82 A felperes jelentkezési lapjából az derül ki, hogy ügyeletes orvosi, sürgősségi ellátást nyújtó orvosi, valamint belgyógyász rezidensi munkaköröket töltött be különböző német egészségügyi intézményekben, többek között a trieri ügyeleti ellátást nyújtó intézetben, a mannheimi (Németország) egyetemi kórházban vagy a német vöröskeresztnél. Egyebekben pontosítja, hogy „a német kórházakban teljesített belgyógyászati gyakorlata alatt nemzetközi és multikulturális környezetben dolgozott”.

83 E kijelentések nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a felperes az általa ezen időszakban gyakorolt tevékenység alapján multikulturális és nemzetközi környezetben szerzett szakmai tapasztalatra hivatkozhasson.

84 Bár a felperes keresetlevelének 52. pontjában kiemeli, hogy a német egészségügyi intézményekben nemzetközi és multikulturális orvoscsoportok tagjaként töltötte el az éveket, ezek az információk jelentkezési lapjában nem szerepelnek. Egyebekben, még ha el is lehetne fogadni, hogy a felperes németországi egyetemi képzése és szakmai tapasztalata az érintett görög származásánál fogva multikulturális tapasztalatnak minősül, e tapasztalat figyelembevétele nem jogosítja fel, hogy a versenyvizsga keretében megfelelő nemzetközi szakmai tapasztalatra hivatkozzon. Amint azt a Bizottság kiemeli, a pályázók által nemzeti egészségügyi intézményeknél szerzett tapasztalatot nem lehet figyelembe venni, mivel egy kórház nem jelent nemzetközi és multikulturális munkakörnyezetet. Mindazonáltal, ha a felperes nemzetközi környezetben dolgozott volna ezen időszakban, arra hivatkoznia kellett volna jelentkezési lapjában.

85 Ami a felperes luxembourgi kórházi központban végzett munkájának időtartamát illeti, a vizsgabizottság nem követett el nyilvánvaló hibát azzal, hogy nem vette figyelembe ezt a tapasztalatot, mivel ezt a tevékenységet nem említette a „tehetségszűrő” rész 12. kérdésére adott válaszban. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlattal összhangban (lásd ebben az értelemben: 1990. június 20-i Burban kontra Parlament ítélet, T-133/89, EU:T:1990:36, 31. és 34. pont; 2002. november 28-i Pujals Gomis kontra Bizottság ítélet, T-332/01, EU:T:2002:289, 41–44. pont) a versenyvizsgán részt vevő pályázó feladata, hogy a vizsgabizottság rendelkezésére bocsásson minden olyan információt és dokumentumot, amelyet pályázatának elbírálásához hasznosnak vél. Amint arra egyébként a Bizottság helyesen rámutat, a szabályzat 2.4. pontjában a pályázók figyelmét felhívták arra, hogy „a kiválasztás kizárólag az elektronikus jelentkezési lap »tehetségszűrő« részében szereplő különös kérdésekre adott válaszok alapján történik”. Ennélfogva e körülményekre tekintettel a felperes nem hivatkozhat luxembourgi tapasztalatára nemzetközi vagy multikulturális környezetben szerzett szakmai tapasztalatként a vizsgabizottság értékelésének megkérdőjelezése érdekében.

86 Meg kell állapítani, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül vélhette úgy, hogy a felperes nem szerzett multikulturális vagy nemzetközi környezetben olyan tapasztalatot, amelyre a versenyvizsga-felhívás vonatkozik.

87 Következésképpen a második jogalap negyedik kifogását figyelmen kívül kell hagyni.

88 A fentiekből, valamint a harmadik kifogás vizsgálatából az következik, hogy nyilvánvalóan téves azoknak a válaszoknak a vizsgabizottság általi értékelése, amelyeket a felperes a „tehetségszűrő” rész 11. kérdésére adott. Egy ilyen hiba, amely egy olyan pontra vonatkozik, amelyért a pályázóknak legfeljebb 8 pont adható, alkalmas arra, hogy a felperes tapasztalatának vizsgabizottság általi átfogó értékelését torzítsa, amely abban a végeredményben is tükröződik, amelyet a felperes kapott az e tekintetben feltett kérdések összességéért. Nem zárható ki ugyanis, hogy e hiba nélkül a felperes elérhette volna a 18 pontos küszöböt, amely lehetővé tette volna számára, hogy meghívás alapján részt vehessen a versenyvizsga többi vizsgáján.

89 Ennélfogva a második jogalapnak ezen intézkedés tekintetében helyt kell adni, következésképpen a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

A kártérítési kérelemről

90 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot az állítólagosan őt ért nem vagyoni kár megtérítéseként 10 000 euró megfizetésére. A Bizottság válasza az, hogy a megtámadott határozat jogellenessége hiányában e kérelmet el kell utasítani. Mindazonáltal e határozat jogellenességének feltételezése esetén is annak megsemmisítése elegendő lenne az állítólagos nem vagyoni kár jóvátételéhez.

91 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogellenes aktus megsemmisítése önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelentheti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott (2004. november 9-i Montalto kontra Tanács ítélet, T-116/03, EU:T:2004:325, 127. pont; lásd még ebben az értelemben: 1987. július 9-i Hochbaum és Rawes kontra Bizottság ítélet, 44/85, 77/85, 294/85 és 295/85, EU:C:1987:348, 22. pont).

92 Ugyanakkor egy jogellenes aktus megsemmisítése önmagában nem minősülhet megfelelő jóvátételnek, ha egyrészt a megtámadott aktus a felperes képességeinek olyan kifejezetten negatív értékelését tartalmazza, amely sértheti őt (lásd ebben az értelemben: 1990. február 7-i Culin kontra Bizottság ítélet, C-343/87, EU:C:1990:49, 27–29. pont; 2000. március 23-i Rudolph kontra Bizottság ítélet, T-197/98, EU:T:2000:86, 98. pont; 2005. december 13-i Cwik kontra Bizottság ítélet, T-155/03, T-157/03 és T-331/03, EU:T:2005:447, 205. és 206. pont), másrészt pedig ha a felperes bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független és a megsemmisítéssel teljes mértékben nem helyrehozható nem vagyoni kár érte (2006. június 6-i Girardot kontra Bizottság ítélet, T-10/02, EU:T:2006:148, 131. pont; 2009. november 19-i Michail kontra Bizottság ítélet, T-49/08 P, EU:T:2009:456, 88. pont).

93 Egyrészt meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ügyben a megtámadott határozat tartalmaz-e olyan negatív értékelést, amely sértheti a felperest.

94 Először, a jelentkezési lap 5. pontját illetően a felperes belgyógyászat terén szerzett szakmai tapasztalatára vonatkozóan a vizsgabizottság kijelentette, hogy „ugyanaz a szakmai tapasztalat nem vehető kétszer számításba”. Másodszor, ugyanezen dokumentum 10. pontját illetően, a felperes egészségügyi jellegű adminisztratív ügyek és eljárások kezelése terén szerzett tapasztalatára vonatkozóan a vizsgabizottság pontosította, hogy „nem állt rendelkezésére elegendő információ, amelyekből arra következtethetett volna […], hogy az érintett időszakban elkülönült szakmai tevékenység gyakorlásáról volt szó”. Harmadszor, e dokumentum 11. pontját illetően a vizsgabizottság

rámutatott, hogy „az információk nem eléggé részletesek”. Végül negyedszer, az említett dokumentum 12. pontjával kapcsolatban úgy vélte, hogy „az egynyelvű (német) környezetben történő munkavégzést nem lehetett releváns tapasztalatnak tekinteni”.

95 Ennélfogva, még ha el is lehetne fogadni, hogy a vizsgabizottság megjegyzése az igazságtalanság érzését kelthette a felperesben, a vizsgabizottság határozata nem tartalmaz semmilyen olyan formájú negatív értékelést, amely őt sértheti, vagy jó hírnevének sérelmét okozhatja.

96 Következésképpen ezen értékeléseket nem lehet a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett kifejezetten negatív értékelésnek tekinteni.

97 Másrészt, ami a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független nem vagyoni kár fennállását illeti, meg kell állapítani, hogy a felperest ért nem vagyoni kár közvetlenül abból származik, hogy szabálytalanul kizárták a versenyvizsgából. A vizsgabizottság által elkövetett nyilvánvaló hiba közvetlen következményéről van szó, amely nem minősül a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független kárnak. Mindazonáltal a felperes nem szolgáltat semmilyen olyan pontos bizonyítékot, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy az ilyen kár független az említett jogsértéstől.

98 Ebből következően a Törvényszék úgy véli, hogy minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet a megtámadott határozat jogsértése a felperes számára okozhatott, megfelelő és elégséges jóvátételét jelent annak megsemmisítése.

99 A fentiekből következik, hogy a kártérítési kérelmet csak elutasítani lehet.

100 A fenti megfontolások összessége alapján a keresetnek a megtámadott határozat megsemmisítése iránti részében helyt kell adni, az ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A költségekről

101 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen cikk (2) bekezdése értelmében több pervesztes fél esetén a Törvényszék határoz a költségek megosztásáról.

102 Mivel a Bizottság alapvetően pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti az 2015. szeptember 28-i határozatot, amellyel az EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Orvos, munkavégzés helye: Luxemburg és Ispra (terület: luxemburgi orvosok) versenyvizsga vizsgabizottsága megtagadta, hogy PB-t az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) értékelőközpontjában szervezett felvételi vizsgára bocsássa.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. december 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében, 12. és 28. pontjában, valamint rendelkező részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.